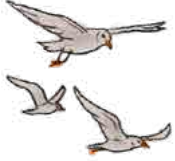

İZMİR KAZAN BİZ KEPÇE

KARATAŞ'TAN GÜZELYALI'YA

İzmir Kazan Biz Kepçe

Karataş'tan Güzelyalı'ya

© İzmir Büyükşehir Belediyesi Kent Arşivi ve Müzeler Şube Müdürlüğü

Yazar: Esra Uslu

Resimleyen: Şeyma Yıldızhan Yayman

Editör: Esra Kökkılıç

Son Okuma: Nihan Karahan

Kitap Tasarımı: Selin Öztekin

Birinci Baskı: Aralık 2025 (2000 adet)

İzmir Büyükşehir Belediyesi, Konak / İzmir

Tel: 0232 293 12 00 / www.izmir.bel.tr

Baskı: Enki Matbaacılık Basın Yayın Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.

Tuna Mahallesi Sanat Caddesi No: 4/1 Çamdibi - Bornova / İzmir

Tel: 0232 433 74 45

Matbaa Sertifika No: 51877

Bu kitap İzBB Ahmet Piriştina Kent Arşivi ve Müzesi tarafından yayına hazırlanmış olup, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin ücretsiz kültür hizmetidir. Parayla satılamaz.

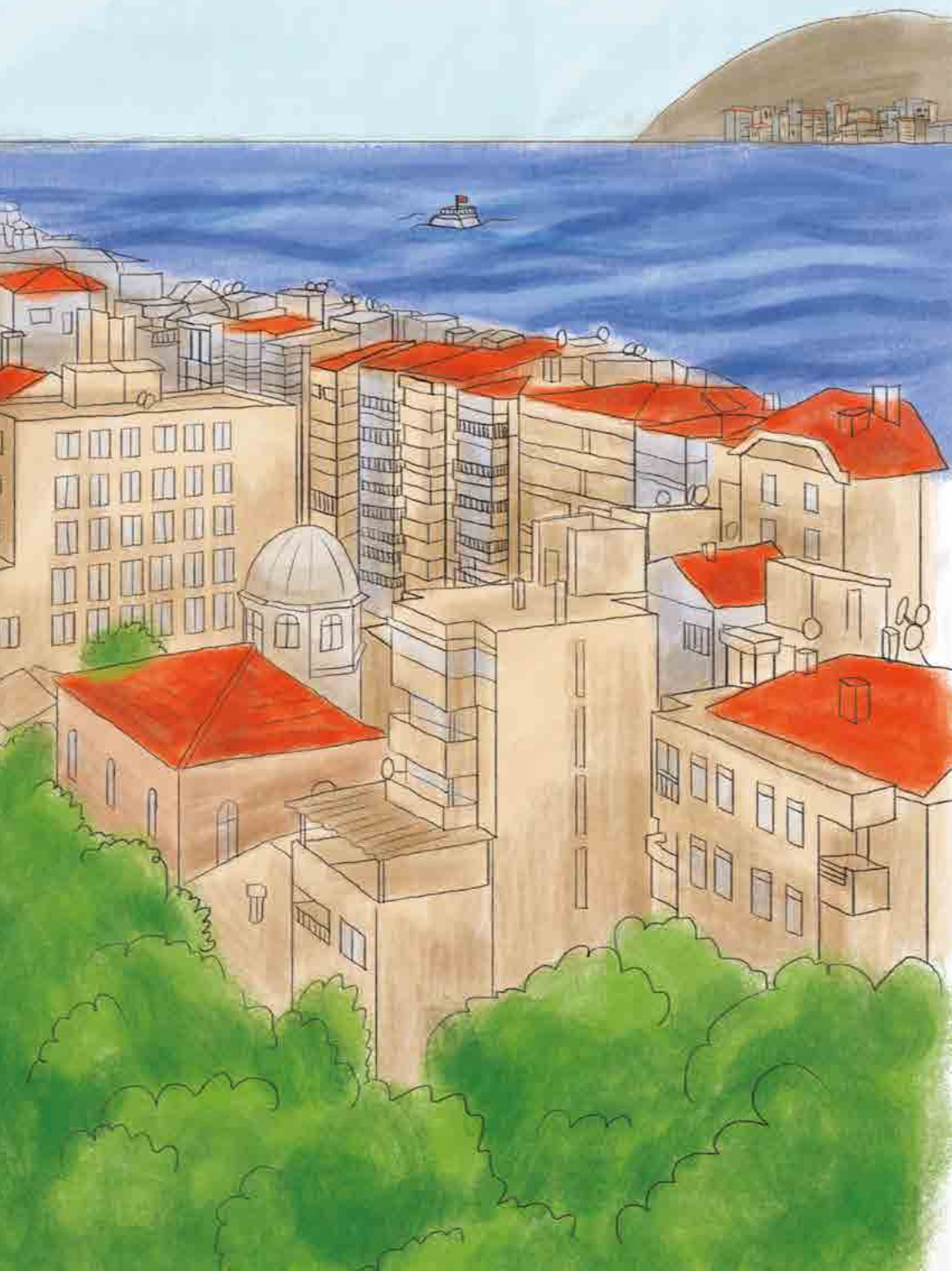
İZMİR KAZAN BİZ KEPÇE

KARATAŞ'TAN GÜZELYALI'YA

ESRA USLU

Resimleyen: Şeyma Yıldızhan Yayman

Güneş, geçen yaz başında ailesiyle birlikte İzmir'e taşınmıştı. Dedesini ziyarete geldikleri zamanlarda gördüğü kadarıyla İzmir cıvıl cıvıl bir tatil köşesiydi. Deniz kokan sokakları, yumuşacık kumsalları ve samimi insanlarıyla sıcacık bir şehirdi. Artık bu güzelim şehirde yaşayacak olmak Güneş'in içini heyecanla dolduruyordu. Gerçi yaz ayları yeni eve yerleşme telaşıyla hemencecik geçmiş, dedesiyle birlikte şehri keşfedemeden okullar çoktan açılmıştı bile. Gezi planları ara tatile kalmıştı artık. Üstelik yeni düzen pek çok zorluğu da beraberinde getirmişti.

Okuldakiler birbirini önceden tanıdığından herkesin vakit geçirdiği kendi arkadaş grubu vardı. Birlikte gülüp oynasalar bile Güneş kendini o grupların bir parçası gibi hissedemiyordu. Zaten o da her seferinde farklı bir şeyler yapmaktan hoşlanıyordu. Bazen arkadaşlarıyla takılmak, bazen oyun oynamak, bazen de sakin bir yerde kitap okumak... Ama çoğu zaman kendini okul bahçesinde gezinti yaparken ve yeni köşeler keşfederken buluyordu. Ne de olsa bu keşifler onu epey oyalıyordu.

Buna bir de koca dönemin yorgunluğu ekleniyordu. Sabahları inatçı çalar saatle uyanmak, aceleyle kitapları çantasına tıktırmak, uykulu gözlerle okul yoluna düşmek giderek daha zor gelmeye başlıyordu. Sınavlar desen... Onlar da sıraya girmiş son kez sıkı bir tekrar yapmayı bekliyordu. Önce Türkçe, sonra matematik, ardından fen... Güneş son zamanlarda **“Bu dersler hiç bitmeyecek galiba”** derken buluyordu kendini.

Neyse ki okulun ilk dönemi başarıyla geçmiş, kısa bir mola hak edilmişti. Karne töreninin bitmesiyle ara tatil artık resmen başlamıştı. Eee... Planlar da çoktan hazırды: sabah uykuları uzatılacak, kahvaltılar pijamayla yapılacak, odalar birazcık dağıtılacaktı... İlk gün harikaydı, ikinci gün güzeldi, üçüncü gün... Hımmm... Biraz sessizdi. Dördüncü günse Güneş'in tek yaptığı tavana bakıp iç çekmek oldu.

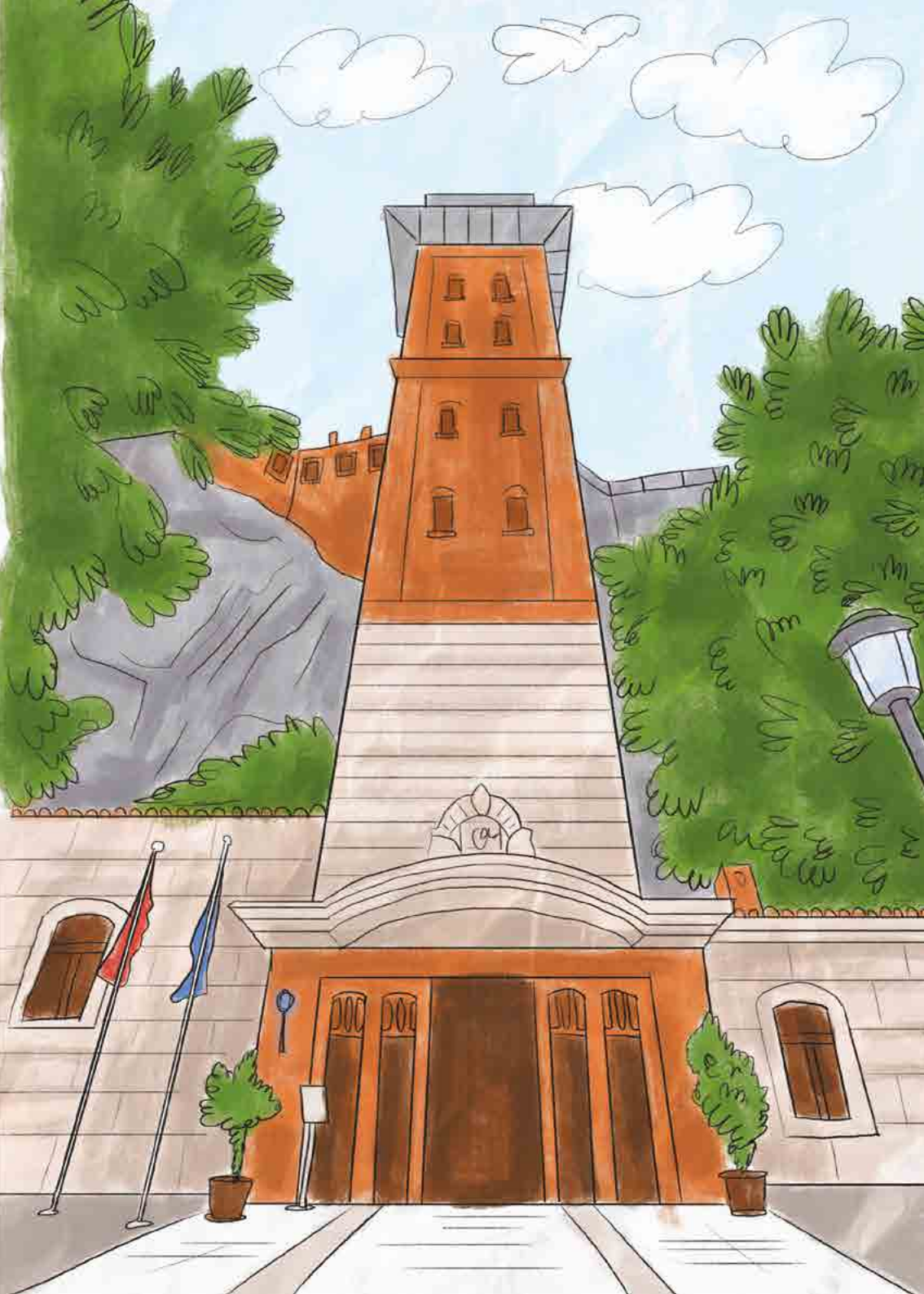
Tam sıkıntıdan patlayacakken telefon birden çaldı. Arayan dedesiydi. **“Tabii ya!”** dedi heyecanla. **“Dedemle sözleşmiştik. Ara tatilde İzmir kazan, biz kepçe gezecektik!”** Hemen, yarım saate hazır olmak üzere sözleştiler. Zilin çalmasıyla Güneş'in uçarcasına kapıya varması bir oldu. Elinde sürpriz bir kutuyla bekleyen dedesini görünce kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Bu kutu da neyin nesiydi şimdi? Güneş bakışlarıyla Kemal dedenin elindeki- nin ne olduğunu soruyordu adeta, ne var ki dedesi kutunun sırrını hemen açık etmeyecek gibiydi.

Kemal dede “Önce bir Tarihi Asansör’ü görelim,” dedi. “Hem benim doğup büyüdüğüm o eski cumbalı eve çok yakın hem de yaşadığımız kenti tepeden seyretmek için eşsiz bir fırsat. Burası öyle bir yer ki yukarı çıktığında körfez ayaklarının altına serilmiş gibi oluyor. Vapurlar denizde süzülüyor, arabalar sahil boyunca diziliyor, alçak tepelerse sanki birbirine yaslanıp dinleniyor.” Dedesinin anlattıklarıyla merakı iyice kabaran Güneş heyecanla “**Tarihi Asansör’ü hemen görmeliyiz,**” dedi. Tramvaya atladıkları gibi yola koyuldular. Tarihi Havagazı Binası, Alsancak Garı, Kültürpark, Ahmet Piriştina Kent Arşivi ve Müzesi, Konak Meydanı derken sahil şeridini takip ede ede Karataş’taki Tarihi Asansör’e vardılar.

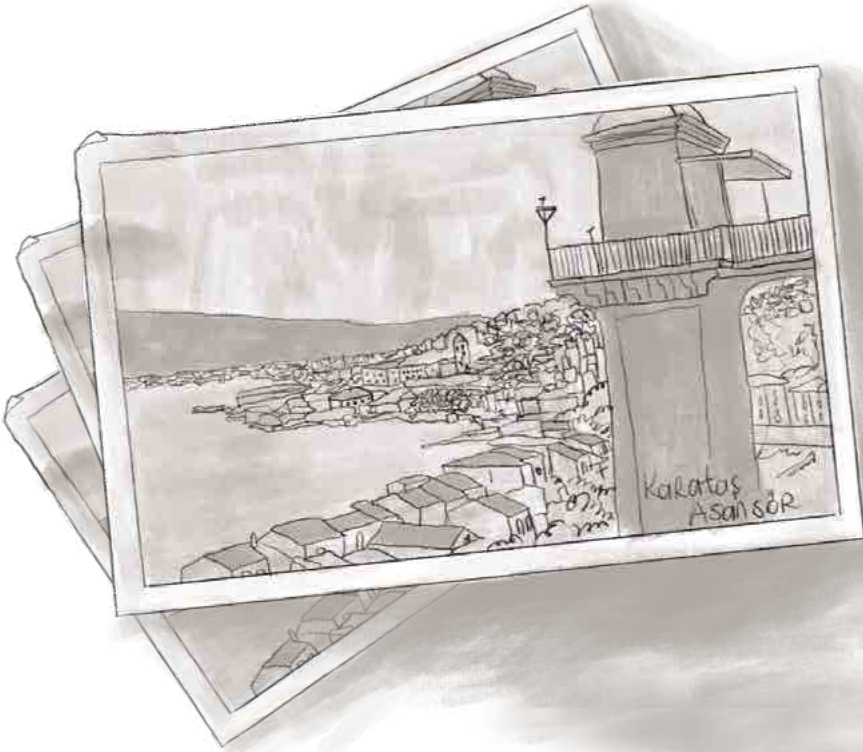
Tarihi Asansör yıllara meydan okuyan duruşuyla karşıladı onları. Önce kırmızı tuğlalardan yapılmış asansör kulesine, ardından yukarı çıkan asansör kabinine girdiler.

Kemal dede, “Asansör olmasaydı 155 basamaklı dik bir merdiven çıkmamız gerekecekti. Neyse ki 1907 yılında Nesim Levi tarafından bu asansör yapılmış da ulaşım kolaylaşmış,” dedi gülerек. Asansör yükseldikçe İzmir’in sokakları sanki küçölerek aşağıya çekiliyordu. Güneş, o sırada yalnızca bir asansör içinde değil adeta tarih içinde yolculuk yapıyormuş gibi hissetti. Tarihi Asansör, iki ayrı mahalleyi değil de iki ayrı İzmir’i, iki ayrı zamanı, iki ayrı yaşayışı birbirine bağliıyormuş gibiydi.

Seyir terasından manzaraya baktığında Güneş, Kemal dedenin dediklerini daha iyi anlamaya başlamıştı. Kollarını iki yana sonuna kadar açsa da körfez tümüyle kucaklanamayacak kadar genişti. Üstelik geçmişte burada yaşamış ve hâlen yaşamakta olan nice insanın anıları da bu manzarayı bütönlüyordu. Tam o anda Kemal dede, yanında getirdiğı sürpriz kutuyu işaret etti. Anlaşılan, Kemal dede sonunda Güneş’in, sürpriz kutunun kapğını açmasına izin vermişti. O da ne! Bu, dedesinin yıllarca biriktirdiğı ve konusu açılınca ballandıra ballandıra anlattığı anı koleksiyonu değil miydi?

Koleksiyonun en üst sırasında da asansörün yapıldığı ilk yıllara ait, siyah beyaz bir fotoğrafın yer aldığı kartpostal vardı. Güneş, kartpostalın sararmış ve hafifçe bükülmüş kenarlarıyla yaprak yaprak ayrılan kâğıdı üzerinde elini gezdirdi. Şimdi yıllar sonra, bu fotoğraftaki yerde miydi yani! Derken kartpostalın arkasını çevirdi, yavaşça. Şaşkınlıkla “Arkası boş,” diyebildi yalnızca.

“Gerçek bir deneyim yaşanana kadar her an boştur, bana kalırsa. Onu duygu ve düşüncelerimizle doldururuz. İstersen sen de şimdi içinden geçenleri yazarak burayı doldurabilirsin,” dedi. Güneş, kutunun içindeki incecik kalemı eline aldı ve yazmaya başladı...

Asansöre yeniden binip aşağı indiklerinde hem Güneş hem Kemal dede kendini hafiflemiş hissediyordu. Sanki yukarıdan İzmir'in güzelliklerine bakmak, onların içindeki bir düğümü çözmüştü. Güneş'in gözleri dedesinin anı koleksiyonuna kendi küçük dokunuşunu yapmış olmanın mutluluğuyla parlıyordu. Bu oyunu sevmiştir. **“Şimdi sıra şehrin başka hangi sırlarını keşfetmekte?”** diye sordu. Yanıt dedesinden değil sokaktan geldi: Dario Moreno Sokağı'ndan.

Bu sokakta kafeler daha yeni yeni açılıyor, masalar ve sandalyeler içeriden çıkarılıp özenle yerleştiriliyor, mutfakların telaşı başlıyordu. Etrafı saran nefis kokuya ve yumuşak sıcaklığa ince bir de melodi ekleniyordu.

“Deniz ve mehtap,

sordular seni,

neredesin?”

Sahiden yanıt bu şarkı mıydı?

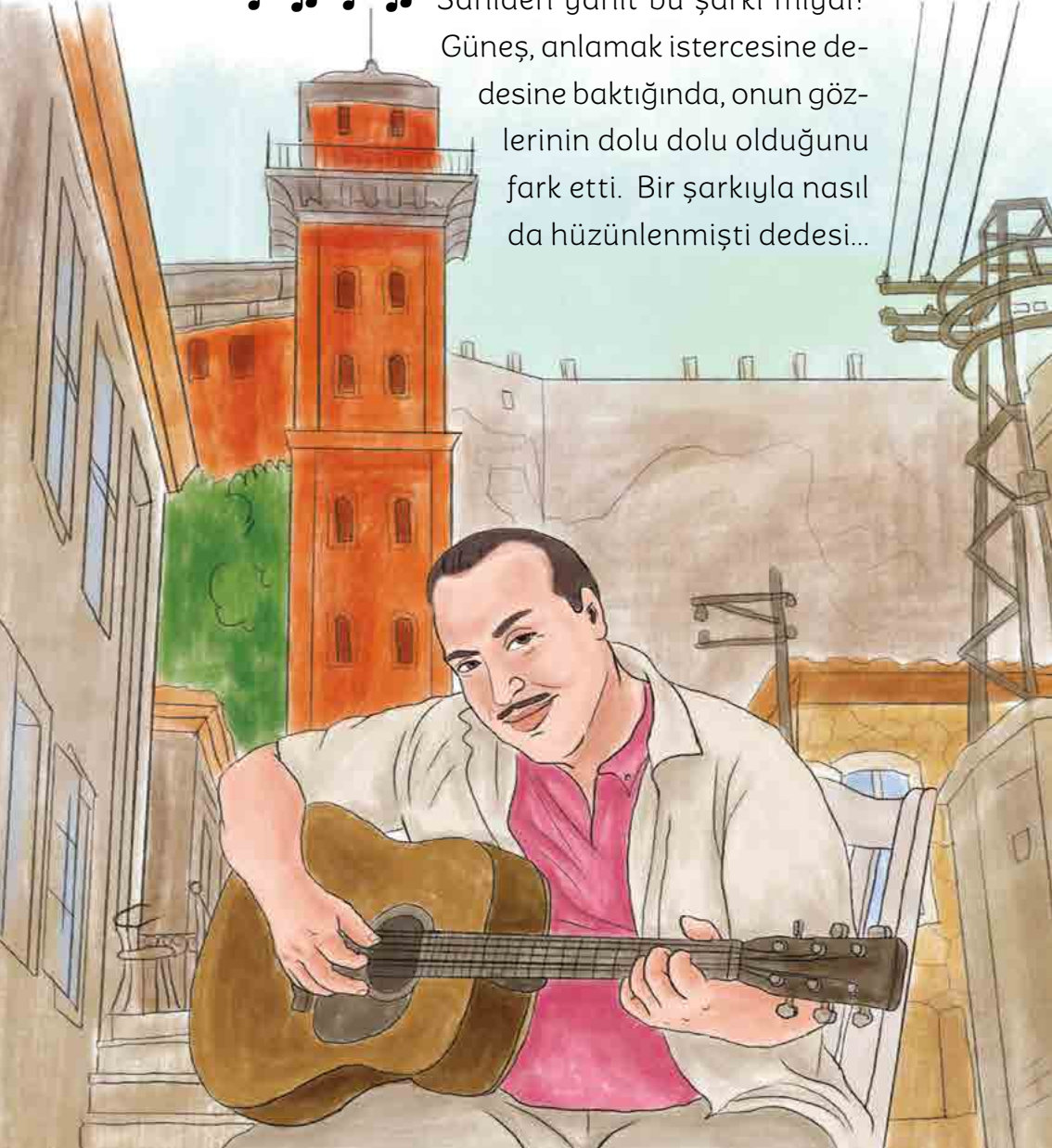
Güneş, anlamak istercesine de-

desine baktığında, onun göz-

lerinin dolu dolu olduğunu

fark etti. Bir şarkıyla nasıl

da hüzünlenmişti dedesi...

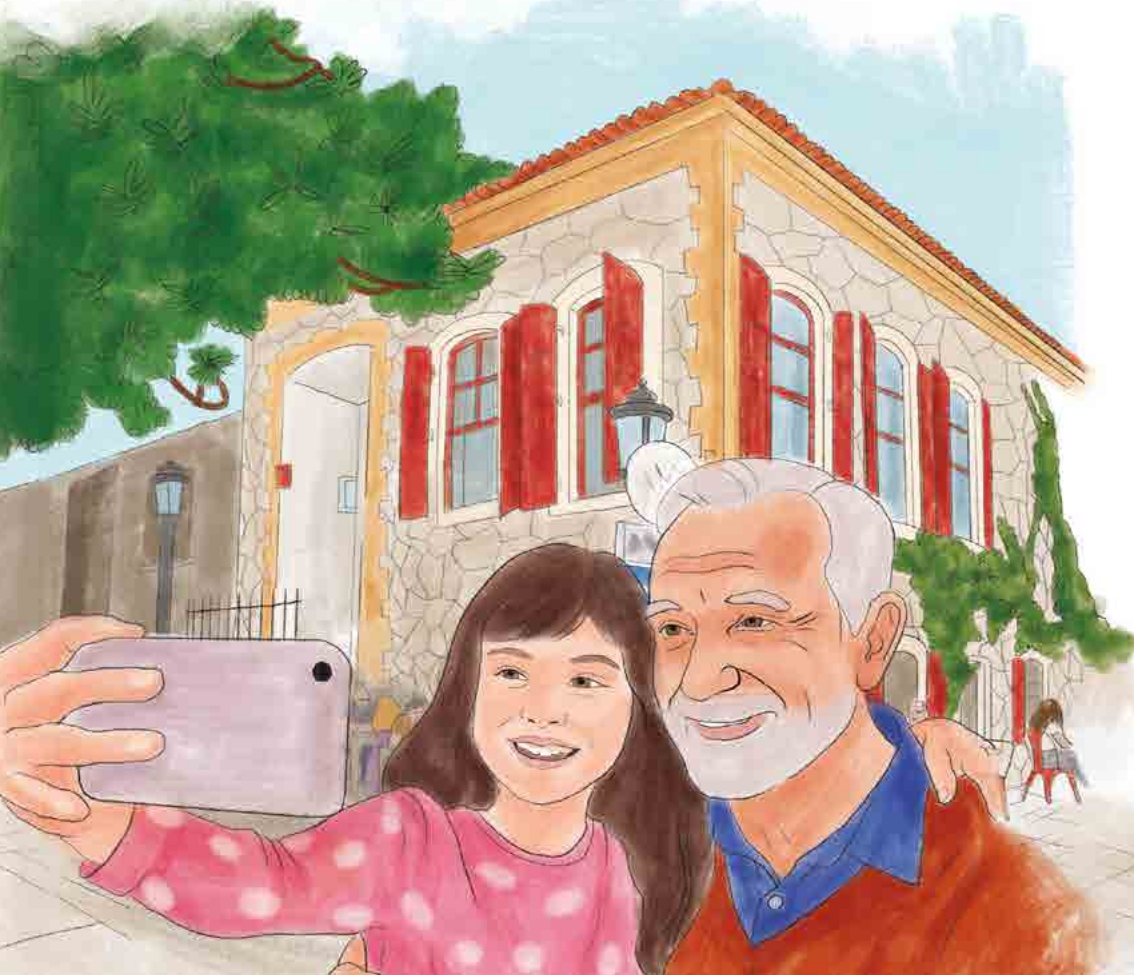

Tahta masalardan birine oturup dinlenmeye karar verdiler. Kemal dede anlatmaya başladı: Gençliğinin Karataş semtinde geçtiğini... Özellikle Dario Moreno Sokağı'nın okul çıkışlarının uğrak yeri olduğunu... Mustafa'yı, Niko'yu, Ahmet'i, Alberto'yu, bir de Emine'yi... Ve sonrasında hiçbirinden haber alamadığını... Belli ki çok özlüyordu onları. İçindeki hüznü dağıtmak istercesine Güneş'e sordu: **"Nasıl, beğendin mi Dario Moreno Sokağı'nı?"**

Güneş, bir yandan dedesinin sorusunu düşünürken bir yandan sürpriz kutunun içindekileri inceliyordu. Tam da bu sokakta çekilmiş eski bir fotoğraf buldu. Dedesinin bahsettiği arkadaşlarıyla bu sokakta çekilmiş bir gençlik anısı... İşte bu her şeyi açıklıyordu. Nasıl beğenilmezdi bu sokak! Hemen o anda aklına bir fikir geldi. **"Dede, sürpriz kutusunda ben de böyle güzel anılar biriktirebilir miyim?"**

Dedesi gülümseyerek yanıt verdi. “Elbette, Güneşçiğim. Şimdi senin zamanın başlıyor. Anı kutusuna koyacağın ilk fotoğrafın dedenle birlikte olmasına ne dersin?” Güneş, telefonun ön kamerasını açtı ve birlikte fotoğraf çekildiler. Fotoğrafa bakarken içini tatlı bir heyecan kapladı; anılar biriktirmek için en güzel zamanın burada ve şimdi olduğunu biliyordu.

Akşamüstü eve döndüğünde Güneş kendini sırtüstü yatağa attı. Yine tavana bakıp iç çekti ama bu kez ağzından çıkan “Sıkıldım,” değil “Ne gündü ama!” oldu. Sahiden ne muhteşem gündü öyle. İlk kez dedesiyle birlikte, yaşadığı kentte bir turist gibi gezmişti. Bu kadar yakınında olup da şimdiye kadar görmediği bir tarihsel yapıyı görmüştü. Tarihi Asansör’de zaman makinesine binmiş gibi hissetmişti. Çoğu zaman neşeli ve komik olan dedesinin hüzünlü bir anına tanık olmuştu. Bir de onun eski arkadaşlarını tanımişti.

Arkadaşlar demişken... Güneş’in arkadaşlarından ne haberdirdi? Onlarla buluşmak için ara tatilin bitip de ikinci dönemin başlamasını bekleyecek hâli yoktu herhâlde? Ayrıca dedesi gelmişti yine aklına, gün gelip de onun gibi, arkadaşlarından hiç haber alamamak fikri Güneş’i ürkütmüştü. Üstelik karne gününden bu yana arkadaşlarıyla pek

haberleşememişlerdi. Hemen eli telefona uzandı. Yarın dedesiyle devam edecekleri geziye onları da davet etti. Kim bilir, belki gezinin ikinci gününe katılmak isteyen birileri olurdu.

Güneş, ertesi sabah kahvaltısını bir an önce bitirip dedesinin yolunu gözlemeye başladı. İçi içine sığmıyordu çünkü dün akşam davet ettiği arkadaşlarından biri, babasıyla birlikte bugünkü geziye eşlik etmeye karar vermişti. Bugünkü gezi rotaları Karantina Meydanı'ndan başlıyordu. Güneş meydana geldiklerinde etrafına bakındı, arkadaşıyla babası çoktan gelmiş onunla dedesini bekliyordu. Büyükler birbiriyle tanışırken çocuklar da mutlulukla sarıldılar. Damla, sınıfın *yanında mutlaka atıştırma- malık getirenlerinden* biriydi, buluşmaya gelirken de yanında taze geurekler getirmişti. Eee... Çıtır çıtır bir İzmir geureğinin kuramayacağı arkadaşlık yoktu, ne de olsa.

Damla merakla sordu: “Buraya neden **Karantina Meydanı** diyorlar? Pandemide mi yapıldı yoksa?” Güneş kahkaha attı. “Pandemide buraya gelseydik maskeyle fotoğraf çekilirdik herhâlde.”

Kemal dede gülerek sze katıldı: “Eskiden neredeyse tüm dünyayı saran bir veba salgını varmış. Bu salgının yayılmasını azaltmak amacıyla İzmir’e gelen gemiler sahilde bir süre bekletilmiş. Baksanıza, o zamanlardan bir kartpostal anı kutusunda duruyor.”

Güneş, yanında getirdiği anı kutusunu Damla'ya gösterdi. Dedesinin içinde biriktirdiği ve artık kendinin de yenilerini eklemeye başladığı hikâyelerden söz etti. Güneş'in süslediği kutuyu merakla inceleyen çocuklar bir fotoğraf daha buldular. Yine siyah beyaz ve eskice bir fotoğraftı. Belli ki sıcak bir yaz gününde çekilmişti. İnsanlar çok neşeli görünüyordu. Deniz kıyısında ama daha çok iskele üstünde kurulmuş bir plaja benzeyen bu yer neresiydi acaba?

Kemal dedenin gözleri parladı. “Benim gençliğimde Karataş ve Göztepe’de deniz hamamları açılmıştı. Deniz banyosu da derdik. Kıyıda denizin üstüne yapılmış, suya merdivenle inilen, iki bölümlü bir yapı gibi düşünebilirsiniz. Burada bütün gün yer içer, sohbet eder, denizin keyfini çıkarırdık.” Güneş ve Damla şaşkınlıkla birbirlerine baktılar, “Eee?” diye üstelediler merakla. Kemal dede gülerek devam etti: “Eee’si... Deniz hamamları sonra yerini modern plajlara bıraktı ama anılarımdaki güzelliği hiç silinmedi.” Güneş, artık deniz hamamlarının olmadığını anlamıştı ama o eski İzmir günlerinin izlerini sürmek onun da çok hoşuna gitmişti.

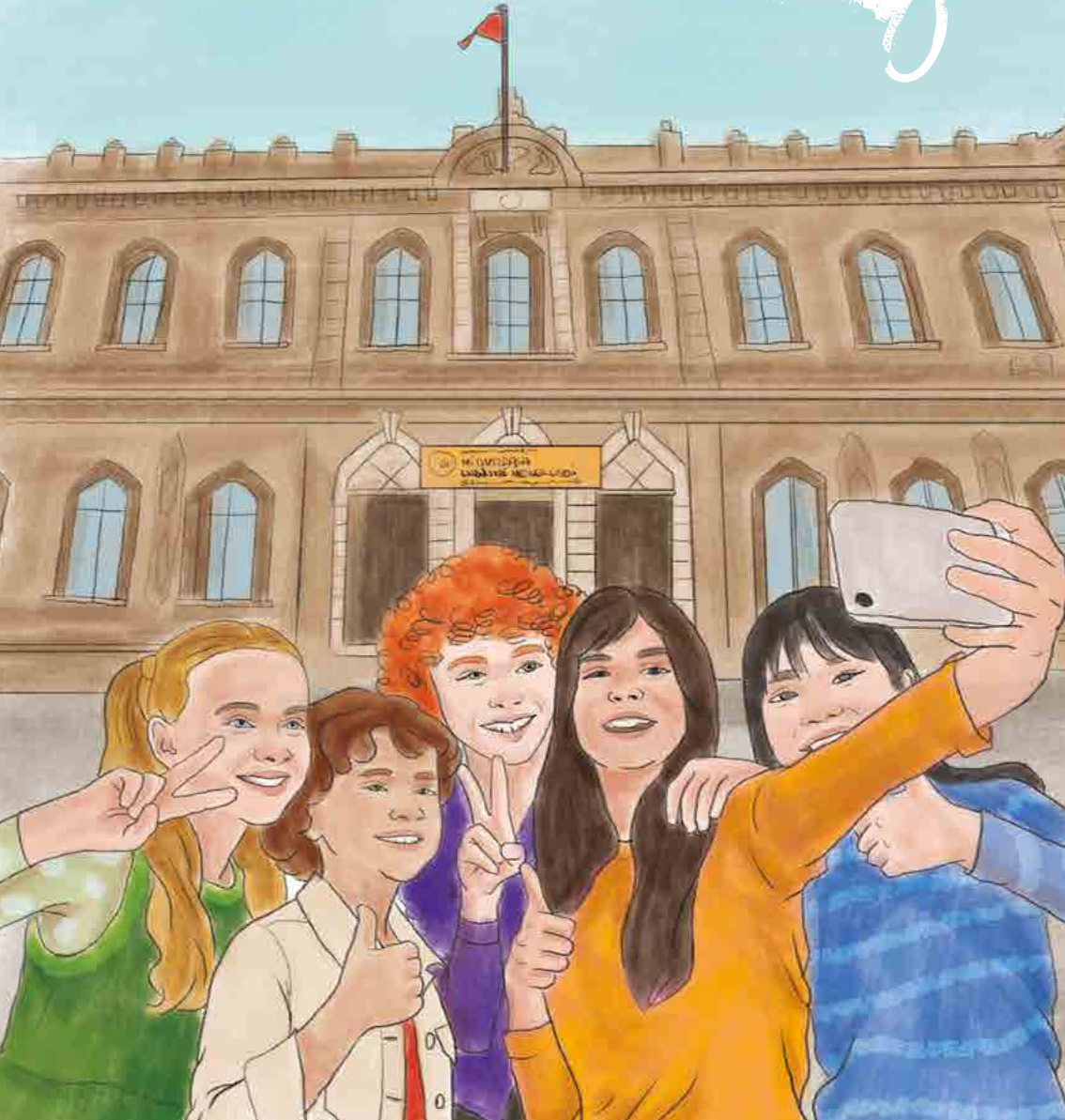

Dünkü gezide kaldıkları yerden yürüye yürüye gösterişli bir binaya yaklaştılar. Yüksek tavanlar, büyük pencereler, kalın taş duvarlar... Sanki bir tarih kitabından çıkmış gibi duruyordu. Güneş gülerek “İşte yine zaman makinesindeyiz,” dedi. Damla’ysa **“Burası eski bir okul mu, yoksa bir masal şatosu mu?”** diye sordu. Güneş “Bence burada ders yerine masal anlatıyorlardır,” dedi şakayla. Damla başını salladı: “Matematik bile peri masalı gibi oluyordur belki.”

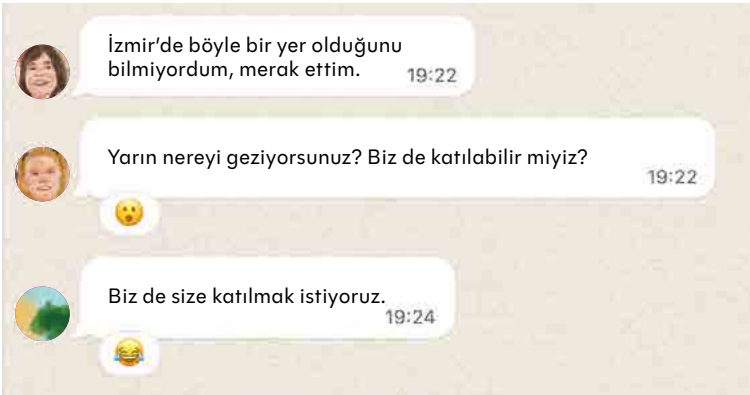
Kemal dede anlatmaya başladı: “Burası ilk açıldığında İzmir Islahanesi’ymiş. Yatılı öğrenciler burada kunduracılık, terzilik, marangozluk, dericilik gibi meslekler edinir ve sanat öğrenirmiş. Dikiş makinelerinin tıkırtıları, taze derinin kokusu, çalgı sesleri... hepsi bir aradaymış anlayacağınız. Artık burası modern bir liseye dönüştü ama hâlâ o günlerin anısını saklıyor.” Güneş “Artık bizim de anılarımızı saklıyor, dedeciğim,” deyip günün fotoğrafını çekti.

“Gülümseyiiiiin!”

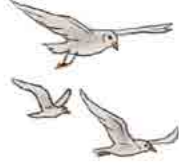

Akşamüstü olunca herkes eulerine dağılmıştı bile. Geçirdikleri günün tadı damaklarında kalan Güneş ve Damla akşam mesajlaşarak günün değerlendirmesini yaptılar. “Bence günün en güzel kısmı Mithatpaşa Lisesi’ydi. O kocaman taş duvarları bilgisayar oyunundaki bloklarla yeniden yapmayı düşündüm. Bunun için binlerce blok kullanmam gerekecek,” dedi Güneş. Damla hemen yanıt verdi. “O hâlde o bloklarla bir de Karantina binası yap. Geçmişe dönüp karantinada beklememiz gerekirse yerimiz hazır olur.”

Gün içinde çekildikleri fotoğrafı sınıf arkadaşlarıyla da paylaşmaya karar verdiler. Dakikalar içinde onlarca yorum geldi.

Ertesi gün buluşma yeri sahil tramvay hattının Köprü durağı oldu. *Teknoloji meraklılarından Ege ve özçekim uzmanlarından Rüya* da bugünkü gezginler takımına katılıyordu. Kemal dede, tur rehberliğini üstlendi. Herkes toplandığında hafif bir gülümsemeyle “Hazırsanız, Ayşe ve Seniha Mayda Köşkü’nün tarihi kapılarını aralamaya gidiyoruz!” dedi. Güneş “Bakın, dedem yalnızca tur rehberi değil, aynı zamanda zaman makinesi kullanıcısıdır,” dedi. **“Sıkı tutunun ve kemerlerinizi bağlayın!”**

Biraz yürüdükten sonra yakın zamanda onarımı tamamlanmış ve “Arkas Sanat Göztepe” adıyla açılmış tarihi Ayşe ve Seniha Mayda Köşkü’ne ulaştılar. Demir parmaklıklı dış kapıdan adım attıklarında önce asırlık ağaçlarıyla geniş bir bahçe, sonra nakış gibi işlenmiş tarihi köşk karşıladı onları. Köşkün içindeki yüksek merdivenler, geniş salonlar ve tavan süslemeleri zarafetiyle herkesi büyüledi.

Pencerelerden süzülen gün ışığı duvarlardaki tabloları aydınlatıyor, bizim gezginler takımı da hayranlıkla bu resimleri izliyordu. Kemal dede sessizce çocukların yanına yaklaşıp “Bu eserlerin çoğu Türk ressamalara ait,” dedi. **“Sizce de fırça darbeleri birer öykü anlatmıyor mu?”**

Müze müdürünün anlattıklarına göre bu köşk, aynı zamanda **Saat Kulesi**’ni de tasarlayan ünlü **Fransız mimar Raymond Charles Péré** tarafından yapılmıştı. Köşk, başta İzmirli bir aileye konut olsa da sonraları yetimhane ve okul olarak kullanılmıştı. Ardından köşkü satın alarak buraya yerleşen Mayda ailesi burada uzun ve mutlu yıllar geçirmişti. Kızlarının eğitimli birer cumhuriyet genci olarak yetişmesine özen göstermişlerdi. Büyük kızları Ayşe Mayda da büyüyünce Türkiye’nin ilk kadın diş doktoru olmuştu. Kendini bilime, sanata, spora, kitaplara, gençlere, hayvanlara ve doğaya adamıştı.

Müze müdürü çocukları köşkün bahçesindeki resim atölyesine götürdü. Şövaleleri, tuvalleleri, boya ları, fırçaları gören çocuklar sevinçten deliye döndü. Böyle güzel bir resim müzesinde, böyle güzel anılara ortak olarak resim yapmak

harika bir fikirdi! Kimi Ayşe Mayda'nın Atatürk'ü gördüğü sahneyi, kimi onun Safiye Ayla, Necati Cumalı gibi sanatçı dostlarıyla sohbet anını, kimi de onun beslediği minnoş kedileri resimledi. Güneş ise hem dedesiyle başlayan gezginler takımını arkadaşlarıyla büyütmenin hem de yaşadığı kenti yakından tanımanın verdiği coşkuyu serbest doku ve desenlerle anlatmak istedi.

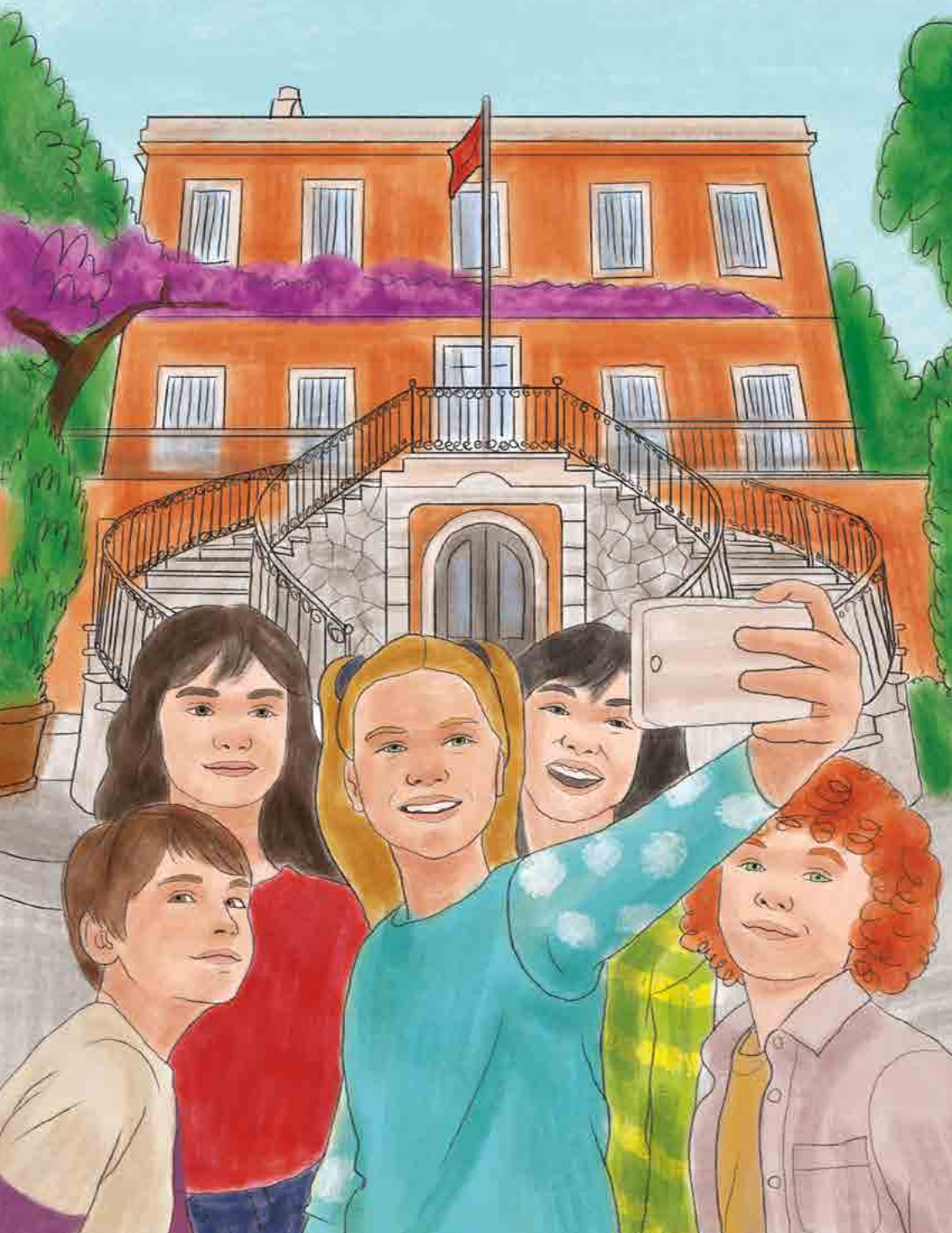
Bugünkü gezinin ikinci durağı **Uşakizâde Latife Hanım Köşkü** olacaktı. Günümüzde bir okulun bahçesi içinde yer alan ve anı evi olarak kullanılan köşk, aslında Atatürk'ün eşi Latife Hanım'ın ailesine aitti. Atatürk ve Latife Hanım bu köşkte evlenmişlerdi. Üstelik Kurtuluş Savaşı'nın son zamanlarında başkomutanlık karargâhı olarak da bu köşk kullanılmıştı. Bu süreçte yerli ve yabancı birçok devlet yöneticisi, gazeteci ve uzman köşkte Gazi Mustafa Kemal Atatürk'ü ziyaret etmişti.

Teknoloji meraklılarından Ege, telefonundan bir uygulama açarak burada çekilmiş o meşhur fotoğrafı üç boyutlu bir biçimde canlandırdı. Sanki salonun ortasında modern bir müzik eşliğinde Atatürk ve Latife Hanım dans ediyordu. Kemal dede “İşte gerçek bir zaman makinesi”, dedi gülerek. Sonra hep birlikte yeniden köşkün dışına çıktılar. Sonra mor salkımlı sarmaşıklar, demir tırabzanlı merdivenler, taş ve mermerle kaplı duvarlar önünde dizildiler.

Özçekim uzmanlarından Rüya en doğru ışığı ve en doğru açıyı yakalamayı biliyordu.

“Haydi üç deyince çekiyorum... Üç!”

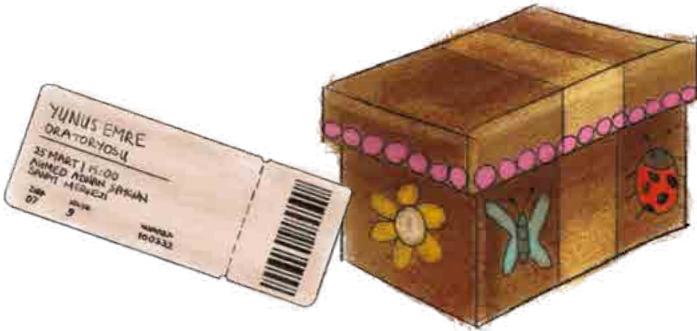
Herkes eve dönünce sınıf yazışma grubunda günün fotoğrafı paylaşıldı. Fotoğrafa gelen beğeniler, Rüya'nın özçekim uzmanlığını bir kere daha kanıtlamış oldu.

Sözleşildiği gibi ertesi sabah **Ahmed Adnan Saygun Sanat Merkezi**'nin fuaye alanında buluşulacaktı. Güneş ve Kemal dede, yine tam vaktinde buluşma yerine gelmişti. Güneş, bugün gezginler

takımına çok daha büyük bir katılım olacağına emindi. Etraf çok kalabalıktı ama henüz hiçbir arkadaşı ortalıkta görünmüyordu. Beklerlerken Kemal dede Güneş'e sanat merkezinden bahsetmeye başladı. "Güneşçiğim, bu sanat merkezine adı verilen Ahmed Adnan Saygun'un ilk Türk opera bestecisi olduğunu biliyor muydun? Üstelik ilk kez Türk halk ezgileri ile Batı ezgilerini bir araya getirmiştir. Hem İzmir'i hem Türkiye'yi aşan ünüyle müziğimizi dünyaya tanıtmış bir sanatçıdır. Ben **Yunus Emre Oratoryosu**'nu dinlemiş ve hayran kalmıştım. Bak, o günün konser biletini de anı kutusunda saklamıştım."

Kemal dedeyle sohbet ederken zaman su gibi akıp geçerci. Güneş, tam on beş dakikadır gezginler takımını beklediklerini sonradan anladı. Sahi, herkes neredeydi, hani geleceklerdi? Tanıdık bir kişi bile olmaz mıydı? Yazışma grubundan sordular ama oradan da yanıt alamadılar.

Güneş umutsuzca “Galiba bugün zaman makinesine yalnızca ikimiz bineceğiz, dedeciğim,” dedi. “Baksana başladığımızdaki gibi kendi başımıza kaldık. Gezinler takımı için fazla umutlandım galiba.”

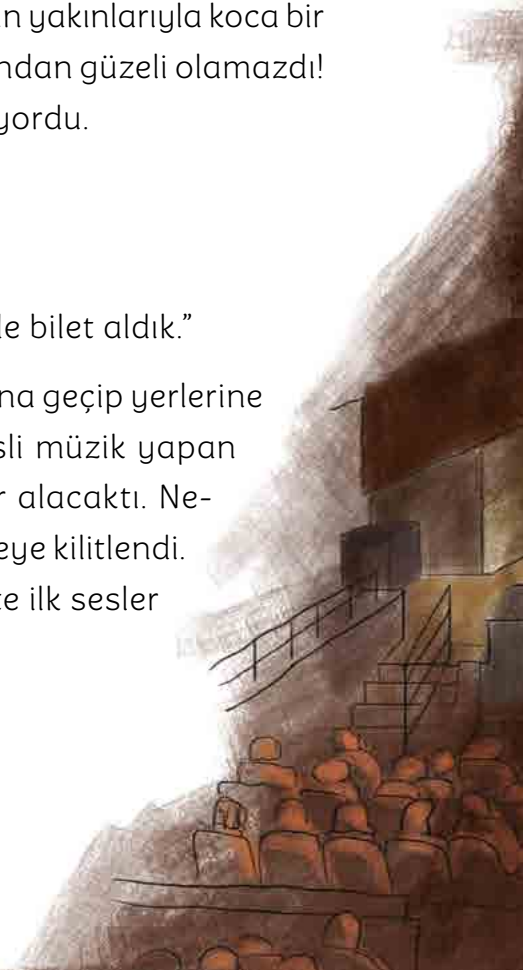
Tam o anda gezinler takımı bilet gişesinin olduğu koridordan koşarak Güneş ile Kemal dedenin yanına gelmeye başladı. Neşeyle bağırişiyor ve ellerindeki küçük kâğıtları sallıyorlardı. Elif, Melis ve Tibet de vardı bugün. Herkesin yakınlarıyla koca bir kalabalık olmuşlardı. İşte bundan güzeli olamazdı! Neşeli sesler birbirine karışıyordu.

“Sürpriz!”

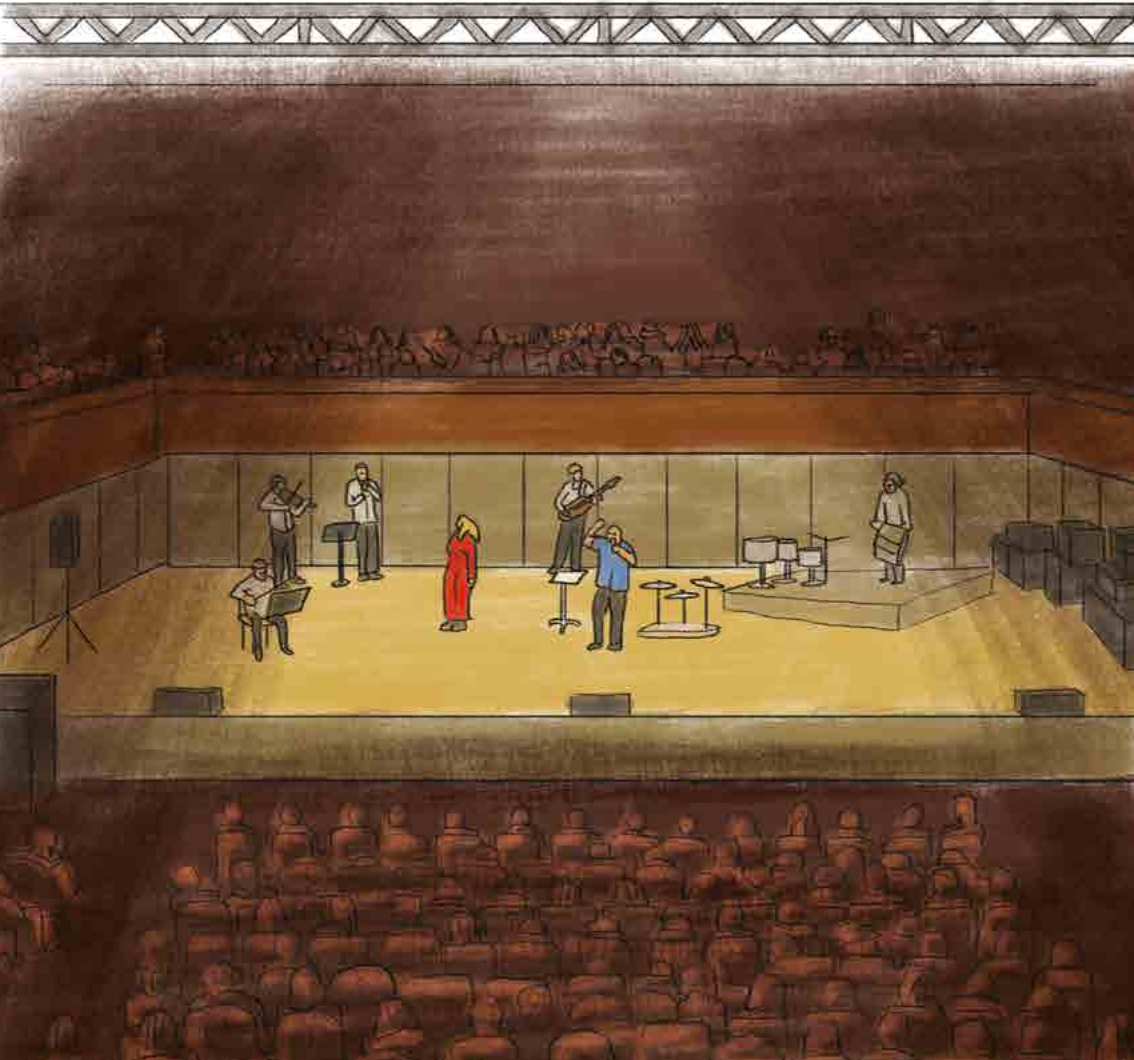
”Konsere katılıyoruz!”

“Sana ve Kemal dedeye de bilet aldık.”

Heyecanla konser salonuna geçip yerlerine yerleştiler. Sahnede çok sesli müzik yapan koro ile orkestra birlikte yer alacaktı. Neşesler tutuldu, bakışlar sahneye kilitlendi. Şefin giriş hareketiyle birlikte ilk sesler duyulmaya başladı.

Kemanlar, davullar, trompetler, flütler... İnce ve kalın sesler birbirine dolanıyor, bir dalga gibi yükselip alçalıyor, dans eder gibi süzülüyordu. Güneş, birbirinden bu kadar farklı onca sesin bir arada nasıl böylesine uyumlu olabildiğine çok şaşırmıştı. Aslında bu çeşitliliği biraz da kendi sınıfına benzetmişti.

Gezilerin sonuna gelmişlerdi. Birlikte geçirdikleri günler hem İzmir anılarında hem de arkadaşlıklarında çok güzel izler bırakmıştı. Anı kutusu bir macera başlatmakla kalmamış, yeni anıların birikmesine de aracı olmuştu. Yeni fotoğraflar, biletler, küçük eşyalar bu kutunun içindeki yerini çoktan almıştı. Bir de gün sonunda yanında mutlaka atıştırmalık getirenlerden Damla, Güneş'e yeni bir ad bulunduğunu yazmıştı: "Gezgin Ruh Güneş" Tabii ya! Gerçekten de Güneş, yeni yerler keşfetmeye ve anılar biriktirmeye doyamayan tam bir gezgin ruha sahipti. Ara tatil bitip de okullar yeniden açıldığında "bir gün orada, bir gün burada" oluşunun açıklaması belliydi artık. Gezgin Ruh Güneş'ten başka türlü süreni beklemek olmazdı zaten.

